

**“Дізнайтесь, чому люди будуть
спокійно підкорятись, ви з’ясуєте
точну міру несправедливості та
злочинності, як будуть накладені на
них, вони триватимуть доти, доки
проти них не підуть зі словами чи з
силою, чи з тим, з тим”**

— Фредерік Дуглас

**МІФІВ ПРО
ПОЛІЦІЮ**

uk.crimethinc.com

Делегітимізація поліції вигідна не лише їхнім жертвам, але і сім'ям поліцейських та самим поліцейським. У родинях поліцейських непропорційно високі домашнього насильства та жорстокого поводження з дітьми, вони також ризикують бути вбитими, закінчити життя самогубством, і потерпають від залежності більше, ніж більшість населення. Все, що спонукає поліцейських звільнитись, відповідає їх особистим інтересам, як й інтересам їхніх близьких і суспільства в цілому. Давайте створимо світ, в якому ніхто не пригнічує і не пригнічується, в якому ніхто не змушений жити в страху.

Поліція втілює в реальність закони. Насправді, звичайний поліцейський не є юристом, він, мабуть, знає лише протокол свого департаменту, але дуже мало про справжні закони. Отже, робота поліції насправді складається з блефу, імпровізації і брехні. Поліція постійно бреше: “Я щойно отримав повідомлення про те, що хтось, схожий на вас, здійснив злочин. Не хочете показати посвідчення?”

Але це і не означає, що ми повинні бездумно сприймати закони як легітимні. Вся судова система захищає привілеї багатих і могутніх. Дотримання законів - це не обов'язково морально правильно - інколи це може навіть бути аморально. Рабство було законним, допомога врятованим рабам - незаконною. Нацисти прийшли до влади в Німеччині за допомогою демократичних виборів і прийняли закони через інституції, що вже існували. Ми повинні слідувати совісті і робити те, що на нашу думку є найкращим, незважаючи на закони і залякування поліції.

Поліцейські - такі ж звичайні робітники, як і ми, вони повинні бути нашими союзниками. На жаль, існує великий розрив між “повинні бути” і “є”. Роль поліції - захист інтересів панівного класу; той, хто не мав з ними негативного досвіду, швидше за все привілейований, покірливий або і такий, і такий. Сучасні поліцейські прекрасно знають, до чого вони доєднуються, коли вступають на роботу - люди в уніформі не просто котів з дерев знімають. Так, більшість приймає цю роботу через економічний тиск, але потреба в зарплатні - це не привід для виселення сімей, згвалтування та придушення протестувальників. Ті, чию совість можна придбати, є потенційними ворогами, а не союзниками.

Цей міф є більш переконливим, якщо викласти його в стратегічному плані, наприклад: “Кожна революція досягає успіху в момент, коли збройні сили відмовляються воювати зі своїми побратимами, отже, нам слід зосередитись на перетягуванні поліції на наш бік.” Але поліцейські - це не прості робочі, вони вирішили заробляти, захищаючи пануючий порядок, отже, найменш прихильно ставляться до тих, хто хоче його змінити. У цьому контексті має більше сенсу протистояти поліції, а не співпрацювати з нею. Поки вони служать своїм господарям, вони не можуть бути нашими союзниками; засуджуючи інститут поліції і деморалізуючи окремих поліцейських, ми заохочуємо їх шукати інші способи заробітку, щоб одного дня ми могли знайти з ними спільну ціль.

*захищаємо ваші права,
звичайно блядь*

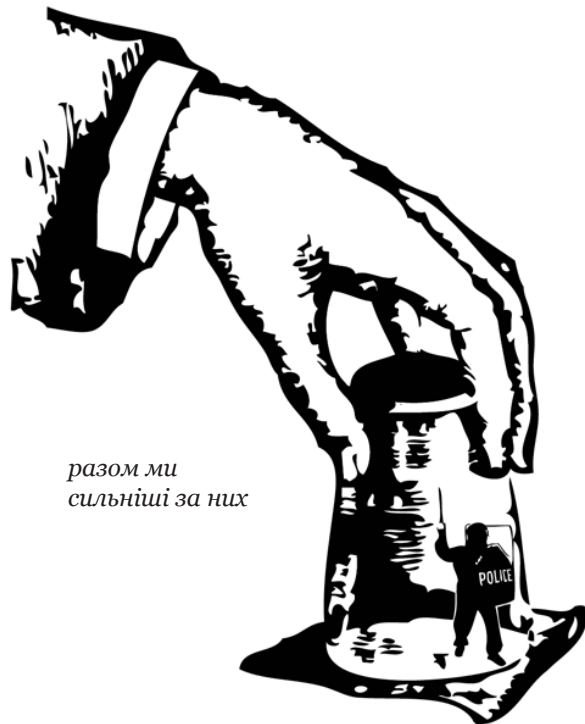
Опір поліції - це жорстоко і це не робить вас кращими за них. Згідно з таким мисленням, насильство за своєю суттю є формою домінування, отже, не є сумісною з протистоянням домінуванню. Ті, хто здійснює насильство, грають у ту ж гру, у яку грають їх гнобителі, тим самим програючи від самого початку.

Це небезпечне спрощення. Хіба жінка, що захищає себе від гвалтівника, не є кращою за нього? Хіба раби, що повставали, не є кращими за рабовласників? Існує поняття самозахисту. У деяких випадках насилля породжує дисбаланс влади, в інших - кидає владі виклик. Для людей, які все ще вірять в авторитарну систему чи Бога, дотримання правил - законних або моральних - найголовніший пріоритет, вони вірять, що будуть винагороджені, незважаючи на те, що в результаті станеться з іншими. Чи називають такі люди себе консерваторами чи пацифістами, ні на що в кінці кінців не впливає. З іншого боку, для тих з нас, хто бере на себе відповідальність за свої дії, найголовніше питання - це що допоможе зробити світ кращим. Інколи це може вимагати насильства.

Поліцейські теж люди, і заслуговують на повагу, як і все живе. Справа не в тому, що вони заслуговують на страждання чи тому, що ми повинні притягнути їх до відповідальності. Справа в тому, що чисто в прагматичному плані не можна їм дозволяти жорстоке поводження з людьми або встановлення несправедливого соціального порядку. І хоча для тих, хто провів все своє життя в пригніченні, можливість відомстити своїм гнобителям може здаватись -----, але суть звільнення полягає не в здійсненні помсти, а в тому, щоб зробити її непотрібною. Тому, хоча інколи і корисно підпалювати відділи поліції, це слід робити не заради духу мстивої самоправедності, а з позиції турботи і співчуття, якщо не до поліції, так до тих, хто інакше б страждав від неї.

Нам потрібна поліція для захисту. Згідно з таким мисленням, навіть якщо ми прагнемо в далекому майбутньому жити в суспільстві без поліції, ми потребуємо її зараз, адже люди не готові жити мирно разом без збройних силових структур. Ніби соціальна нерівність і страх, що підтримується насильством поліції, - це мир! Ті, хто стверджують, що поліція інколи робить і добрі справи, вимушені довести, що ті самі добрі справи не були б досягнуті хоча б так само добре іншими способами. У будь-якому випадку, поліція не зникне за ніч через те, що хтось намалює графіті.

Затяжна боротьба, необхідна для звільнення наших громад від репресії поліції, триватиме, мабуть, до тих пір, поки ми не навчимося співіснувати мирно. Громада, що не може розв'язати свої конфлікти мирно, не може перемогти сильнішу окупаційну силу. А поки що опір поліції повинен сприйматися як відмова від одного з найбільш грубих джерел гнітючого насильства, а не як твердження, що без поліції насильство б зникло. Але якщо ми коли-небудь зможемо перемогти і розформувати поліцію, ми, безсумнівно, зможемо захиститися від менш організованих загроз.

*разом ми
сильніші за них*

Можливо, є якісь погані поліцейські, але деякі з них - добрі люди.

Можливо, деякі поліцейські мають добрі наміри, але, знову ж, допоки вони слідуєть наказам, а не сумлінню, їм не можна довіряти.

Насправді, проблема є глибшою, і не можна просто приписувати несправедливість систематичного характеру установ недолікам окремих поліцейських. Пам'ятаєте історію про чоловіка, що, змучений блохами, нарешті спіймав одну з них? Він її довго вивчав, і врешті-решт повернув на місце на шиї, де він її і спіймав. Його друзі, збен-тежені, запитали чому ж він так зробив. "Це не вона мене кусала", - відповів він.

Поліція може перемогти будь-кого, отже, нам не варто їх антагонізувати. З усією своєю зброєю, спорядженням і спостереженням, поліція може здатися непереможною, але це ілюзія. Вони скуті багатьма невидимими обмеженнями - бюрократією, громадською думкою, перебоями в комунікації, перевантаженою судовою системою. Якщо у них не вистачає машин та закладів для перевезення і обробки великої кількості заарештованих, вони не зможуть проводити масові арешти.

Ось чому строкатий натовп, озброєний лише балончиками сльозогінного газу, якими в нього щойно запускали, може стримувати більшу, краще організовану і оснащену поліцію. Соціальні заворушення не завжди відбуваються за правилами проведення воєнних дій. Ті, хто вивчав поліцію, хто може передбачити те, до чого вони готові, що вони можуть і не можуть зробити, часто здатні перехитрити поліцію.

Такі маленькі перемоги особливо надихають тих, хто потерпає від поліцейського насильства щодня. У колективному несвідомому нашого суспільства поліція є найвищим бастіоном реальності, силою, що гарантує те, що речі залишаються такими ж, якими є зараз. Перемога над такою силою, якою б тимчасовою вона не була, показує, що реальність можна змінити.

Поліція всього лише відволікає нас від справжнього ворога. Вона не заслуговує на наш гнів і увагу. На жаль, тиранія справа рук не лише політиків і керівників, вони б були безсилі без тих, хто виконує їхні доручення. Коли ми оскаржуємо їхню владу, ми також оскаржуємо те підкорення нас, що надає їм владу, і рано чи пізно ми дійдемо до тих, хто пригнічує. Але все ж таки поліція дійсно не є більш важливим елементом ієрархії, ніж динаміка гніту в наших власних громадах, поліція лише є зовнішнім проявом цієї динаміки у більшому масштабі. Якщо ми дійсно хочемо перемогти домінування скрізь, а не просто спеціалізуватись на боротьбі з певними його формами, залишаючи інші в спокої, нам варто бути готовими протистояти йому як і на вулицях, так і у власних спальнях. Ми не можемо перемогти на одному фронті без боротьби на іншому. Не варто фетишизувати боротьбу з ворогами у формі, не варто забувати про нерівність влади серед нас, але і не варто задовольнятися вирівнюванням нашого гніту в неієрархічний.

